

„ ... jsem tady a jsem tady doma ...“

Almanach mladá tvorby

mnohdy prvních pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

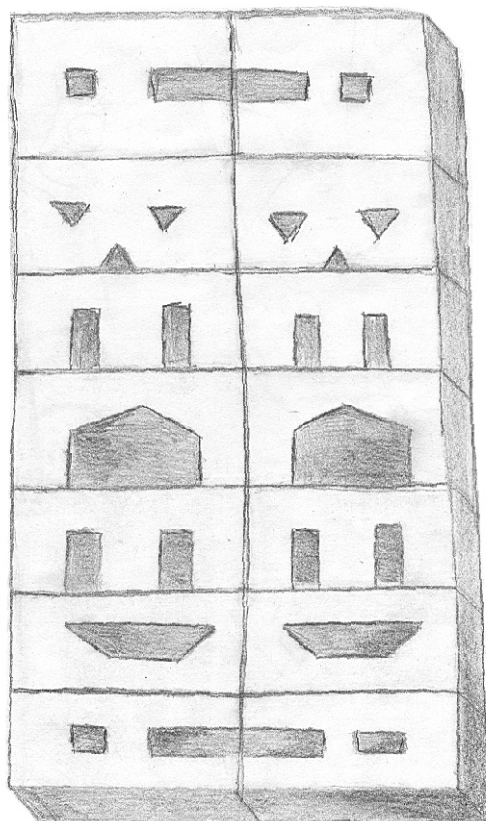
ABECEDA

A

Jedna ze sta věží Prahy
tak pevná, aby vydržela léta
Je to výplod lidské snahy
ale Čechy láká Kréta...

B

jak půlka motýla tu sedí
Trosky otočíme na bok
procházka Českým rájem samé kopečky
dvakrát půl koláče

C

Velké „cé“ si lehne
kolébkou se stane
může být i zlatou
když máš krále tátou

Č

Když korunují blbce,
krev do hrnku teče,
život chutná trpce
válka, krev a meče.

D

Dé je křivka
zasněná
rovnou čárou
zkrásněná
Tento detail
všude
uvidíš
i když po něm
neslídíš.

E

Hrabičky na pískovišti leží
injekční stříkačky těž
pavouček kolem nich běží
umírá neřek kěž.

F

Jako hřebec dvojjzubý,
co zničili dva holubi,
na hromosvodu sedící,
i pistole střílící
co střílí na každého
malého i velkého.

H

Hrozná hrazda,
kterou rád nemám,
či žebřík,
po kterém slézám?

I

je krátká úsečka,
co spojuje dva body,
není tlustá jak bečka,
když vylézá z vody.

J

Je zahnutá hůlka kouzelníka,
i člověk, který obloukem utíká,
vzdušná čára se zatačkou,
malý chlapec se žvýkačkou.

K

Jen pár cest,
kousek hvězd.
Trojky síla,
krásná víla.
Takhle já
vidím Ká...

L

Dvě čáry kolmé na sebe,
jedna dlouhá, druhá krátká
nemožnou být bez sebe
konstrukce to je vratká.

M

Těžká vrata do zahrady
horský průsmyk do nálady
milenci obrácení nosy k sobě
voják, jednou nohou v hrobě...

N

Zet se trochu opiló,
domů šlo a upadlo,
když se zase vzbudilo,
nakřivo už zůstalo.

O

Jako vajíčko slepice, jež
právě snědla pecku,
když do slepičárny
ji odvázejí na oprátce

P

P je kšiltovka
na hlavě kluka z naší ulice
za deště i za slunka
poslouží vám čepice.

R

Nakročený pán,
který nikdy nechodí sám.
Nosí s sebou nadutý břich pořád,
ach ten starý neřád...

S

Fakírovo bohatství
ve své nezměrné kráse
bezbožné opatství,
na němž se mé oko pase.

Š

Had na zemi se vlní
jako moře při bouření,
nad ním vidím ptáky v dáli,
jako kdyby odlétali
A to všechno dohromady
tvoří kousek z abecedy.

T

Je značka pro kolmice
nebo hrábě v travě
používá se při matice
seno sklídí hravě.

U

U, jako urna otevřená
u, jako obrácené n...

V

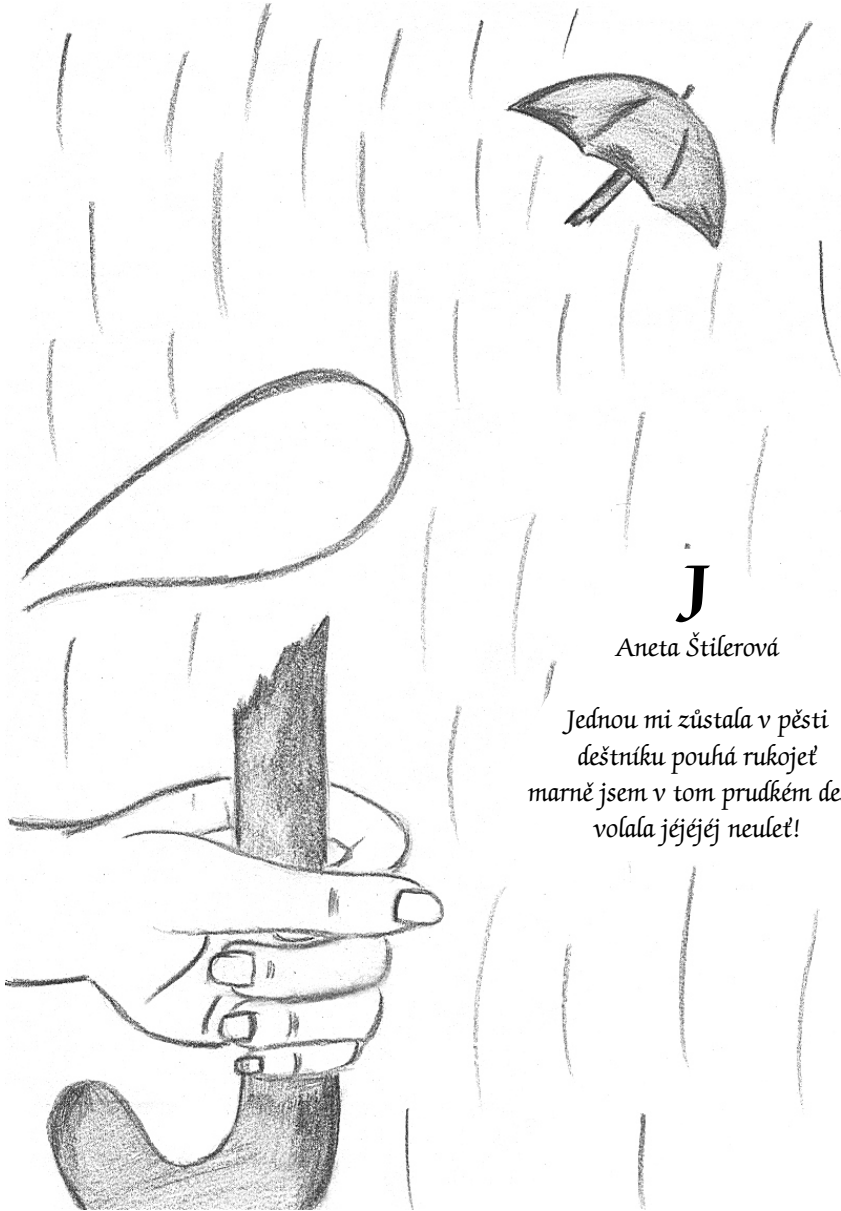
Ostrý hrot velkého nože
také kornout zmrzlíny
ó to bolí, ó můj bože,
kéž už budou prázdniny.

W

Indiánská osada
za soumraku postrádá
bizony a indiány
zbyly jen dva stany.

Z

Veselá čára klikatá
soudný den
lehce múzou připitá
divný sen.

J

Aneta Štílerová

Jednou mi zůstala v pěti
deštníku pouhá rukojeť
marně jsem v tom prudkém dešti
volala jéjéjéj neuleť!

O

Jakub Tomáš

To je přeci snadné:

O

okno do zahrady
nestydatá brána rozkoše
povzdech milenců pod šeříkem
záchvěv rajské hudby

O

bledá záře jezer
šeravých večerů
první hvězda
provázející božskou lunu

O denní chléb

O koruna stromů

O let ptáků v oblacích

O témbř dřeva

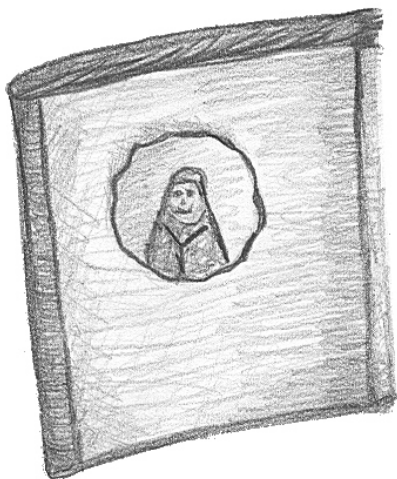
ÓÓÓ láska závratná
jaká jsi byla...

Krysař (Agnes Krysaři)

Libuše Mikulecká

Ty beze jména,
rozdmýcháváš mou touhu.

Ty, jež nemáš jméno,
planeš jako oheň,
jehož žár mě pohlcuje.

Kdo jsi?

S lehkostí přicházíš k mému prahu
Ach, s jakou lehkostí na mne hledíš
V tvé tváři něco je
něco, co mě zneklidňuje a zároveň
uklidňuje.

Pojď dál, mně nezáleží, kdo jsi.

Já lehko zapomínám.

Tak lehko jako ty jsi, já lehko miluji.

Tak pojď přes můj práh dál

Větvičku jasmínu ode mě máš.

Agnes (Krysař Agnes)

Libuše Mikulecká

Agnes tvá tvář se mění,

Neznám tě tak,

Kam se poděl tvůj krásný úsměv,

Proč kalí se ti zrak?

Pověz, trápi tě cos,

Mě můžeš se svěřit

Jen nemlč

Proč tvá krásná ústa

Jsou tak uzamčená

A slzy ti kanou na ramena?

Nehoříš, jak jsi vždy hořela

Tvé tváře, krk, ruce, celá jsi studená.

Zdáš se mi bělejší,

Bledá, smutnější

Snad jen to Luna Ozářila mou Agnes

Snad již nemáš ráda svého Krysaře,

Tvému objetí vřelost schází,

Mě úzkost obchází

Jaká to změna s tebou, Agnes?

Je snad z tebe jiná žena?

Pověz co stalo se,

Jen nemlč, to kruté je.

Nejistota mučí mne.

Ať promluví tvá ústa

Krysař čeká...

Hvězda

Libuše Mikulecká

Víte, kolik je ve vesmíru hvězd? Je jich plno! Když se díváte na jasnou noční oblohu, vidíte celou kupu těch hvězd. Některé jsou velké a některé malé. Jiné září víc a jiné méně. A právě v jedné takové malé skupince hvězd byla jedna velmi nešťastná.

Trápila se tím, že je malinká. Její ostatní kamarádky byly veliké a nádherně zářily. Lidé dole si na ně ukazovali a pochvalovali si, jak krásně svítí, jen ji nikdo neviděl. Byla moc malinkatá. Vždycky se toužila nějak zviditelnit, chtěla taky mocně zářit jako ostatní, aby ji všichni viděli. Celou dobu vymýšlela, co by tak mohla udělat, aby si jí konečně někdo všiml. Napadaly ji různé věci. Třeba udělat nějaký odvážný a statečný čin, třeba někoho zachránit. Představovala si, že za její zásluhy jí zavolá Její Veličenstvo Hvězda až k sobě a povýší na vrchní hvězdu jejich skupiny, anebo jí přidá blyškovou auru, která by byla vidět na kilometry daleko. To by bylo ono! Jenže jaký skutek by to měl být? Hvězdička se zase zasmušila. A tu ji napadlo, že alespoň zkusí poskakovat. Třeba když se bude hýbat, lidé na zemi ji uvidí. Začala tedy sebou házet za strany na stranu, dolů a nahoru. Ostatní hvězdy na ni s údivem hleděly a nechápaly, co to ta malá hvězdička vyvádí.

A jak tak poskakovala, utrhla se z oblohy a začala padat dolů. Křičela na celý vesmír, ale nikdo jí nemohl pomoci.

V těžce chvilí na Zemi seděla malá holčička se svým tatínkem na balkóně domu a pozorovala hvězdy.

„Tatínku, proč některé svítí méně a některé víc?“

„No to máš jako u nás. Také je někdo velký a někdo menší,“ odpověděl tatínek.

„A já už budu taky veliká, vid' tati?“

„Jednou budeš, ale musíš si ještě počkat.“

Holčička najednou vykřikla: „Jé, koukej tati, padá hvězda! Vidíš? Taková maličká, skoro ji není vidět.“

Tatínek ale žádnou nevidí. Přesto řekne holčičce: „No tak si honem něco přej a ono se ti to splní.“

„Já si přeju... já si přeju, že už bych chtěla být velká...“

Tatínek se začal smát. „Bud' ráda, že jsi ještě dítě. Nikam se nemá pospíchat. A teď už šupky dupky do postele!“

A tak se malé hvězdičce splnil sen. Lidé si jí všimli.

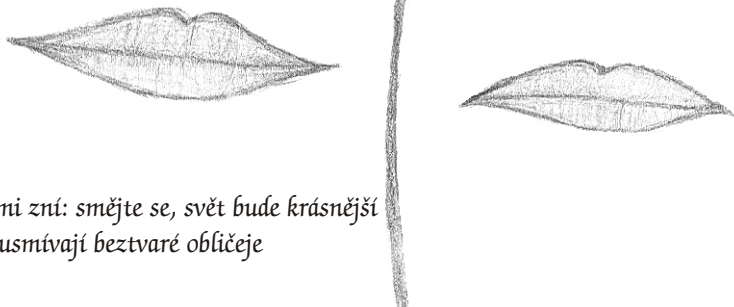

Úsměvy z billboardů (paragraf)

Libuše Mikulecká

Úsměvy lidí okolo, praví nám, jak krásný je dnes den
A proto: nápisy na billboardech hlásají smějte se také, ať je krásný den a veselejší svět
Já nevím, proč bych měla sdílet jejich falešný úsměv,
který nacvičený je a má tu správnou formu podle předepsaných pravidel
Paragraf číslo 98 stránky o lidském chování.
Paragraf pro snoby, kterým se má řídit celý svět
Jdu dál a nápisy na billboardech a plakátech hlásají: Smějte se
A já jdu dál, černý dnes se mi zdá svět
Možná že i jiným,
některým z těch beztvarych obličejů se správnou formou úsměvu dle předpisu
cit dneska nepoznám, když se skrývá za obrovskými billboardy
To už není v módě, ten cit
A nikoho nezajímá ten druhý.
Nevíte proč tu chodím smutně
A tím porušuji předpisy

Možná mě za to zavrou nebo budu platit pokutu
Za to, že mám dnes černý den a to není v módě
Sen zlý se mi zdá, a to se sem nehodí

Jdu dál a v uších mi zní: smějte se, svět bude krásnější
A z billboardů se usmívají beztvare obličej

Můj nejlepší víkendový zážitek

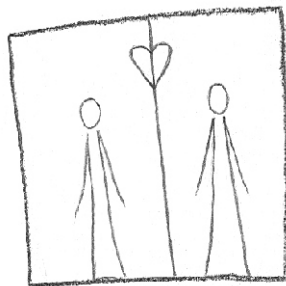
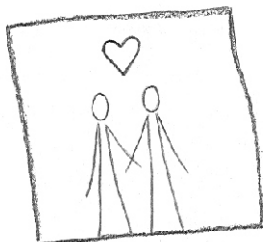
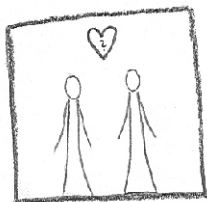
Michal Petržílka

V loňském letním měsíci,
co Vám budu povídat,
já spatřil hvězdu zářící,
těžko ty chvíle proklínat.

Začalo to prostě krásně,
jen se tiše usmála,
hned napadlo mě psát jí básně,
letní píseň právě dohrála.

Při pohledu na její tvář,
já nebyl jsem si vůbec jist,
zda stačit bude v očích zář,
jestli se mnou začne verše číst.

Už krátil se víkendů čas,
já pomalu ztrácel naději,
že spatřím její pohled zas,
na pláž vracel jsem se raději.

Zde oslovil mě její hlas,
já myslel, že je to jen sen,
zeptala se, mám-li večer čas,
zvládl jsem "Ano" říci jen.
Vyslovili jsme si k sobě lásku,
letní vánek tiše šeptal nám,
z očí sundala mi temnou pásku,
nenapadlo nás, co bude dál.

Pak nabralo to rychlý spád,
těžko slovy se to popsat dá,
začala si se mnou něžně hrát,
všechno vycházelo tak, jak má.

Krásný večer skončil,
já nespapřil jí nikdy víc,
krutý osud příběh náš dokončil,
jen "Miluji Tě" stačil jsem říct.

Od té doby každý prožitek,
co v životě stal se mi,
nepředčil můj letní zážitek,
tam z té pláže mezi skalami!

Jako...

Josef Lhotský

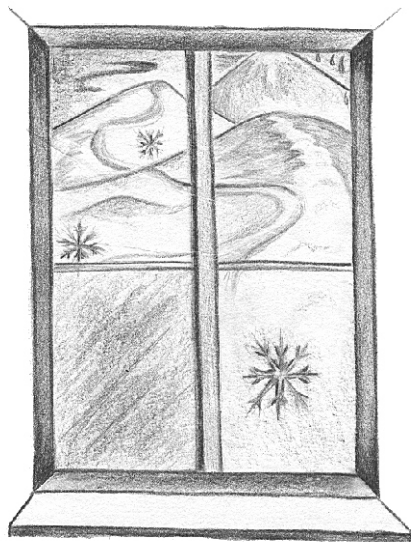
Jako když mráz maluje na sklo okenní
Stříbrným štětcem snovou krajinu
A poté nespokojen ještě přidá k ní
Za oknem nadýchanou bílou peřinu,

Jako když chvějící se kapky na rozhraní
Říms, okapů a zasnežených střech
Se v perly promění, co ve stisknuté dlani
Pálí stejně jako ve stisknutých rtech,

Jako když slunce unaveně sklání hlavu
Na zimní červánkové polštáře
Den odevzdaně čeká na popravu
Poslední červeň maluje nám na tváře,

Jako když kaleidoskop barev soumraku
Pohládí okna, vstoupí do perel
A roztančí se na parketu z oblaků
A hvězdy vyrojí se jako hejno včel,

Tak jako tehdy srdce se mi rozchvěje
A marné nalhávat si, že to chlad
Vždyť navzdory zimě cosi tajemného hřeje
Jako když... někdo někoho má rád.

Porad'te...

Tomáš Ryněkr

Porad'te, jak jen popsat mám,
Ten pocit, co v srdci ukřívám,
To, co pro mě nejcennější jest,
To, co nedá se s ničím splést.

Za ten pocit já neváhám se bít,
Za ten pocit hodlám i rozum oslabit,
Za tu krásu, co v celé duši mám,
Půjdu i do pekla, klidně sám.

Kdo ten pocit zná, tak mi rozumí,
Kdo ne, ten z bláznovství mě obviní.
Já pravím však, že větší blázen ten,
Kdo si myslí, že Láska je jen pouhý sen.

Rytíř

Josef Lhotský

Ač nejsem rytíř, přesto poděkovat
Bych chtěl za jejich dávné poselství
Tři slova, o nichž nelze pochybovat,
Jsou láska, čest a pravé přátelství.

V jazyce lidském není přirovnání
Pro stisk rukou, záblesk oceli
Pro pohled, jenž řekne bez váhání:
Jsem tu, máš další meč, můj příteli!

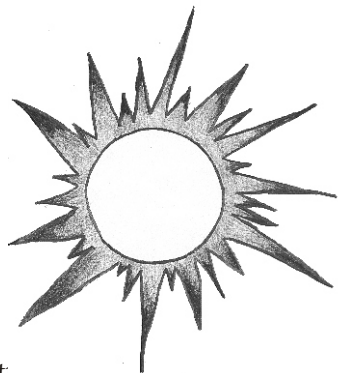
Prohrát je snadné, bojišť na tisíc,
Však mnohem těžší věru jest
Prohrávat tím, že nešlo udělati víc
Tomu se říká zachovat si čest.

Bušící srdce, v očích zvláštní třpyt,
Dlaň v dlani, ústa na ústech
Objetí a touha v něm se utopit
A nikdy víc už nepopadnout dech.

Ač nejsem rytíř, přesto na rozcestí
Tu dávnou ze všech zvolil jsem si cest -
Na štítu svém chci odvahy a štěstí,
Především ale lásku, přátelství a čest.

Jsi

Veronika Hložková

Jsi

Jsi slunce, co nad hlavou svít

Jsi rybář, co chytil mě do svých sítí.

Jsi cesta, co vede do mé duše.

Jsi kůň, co za mnou kluše.

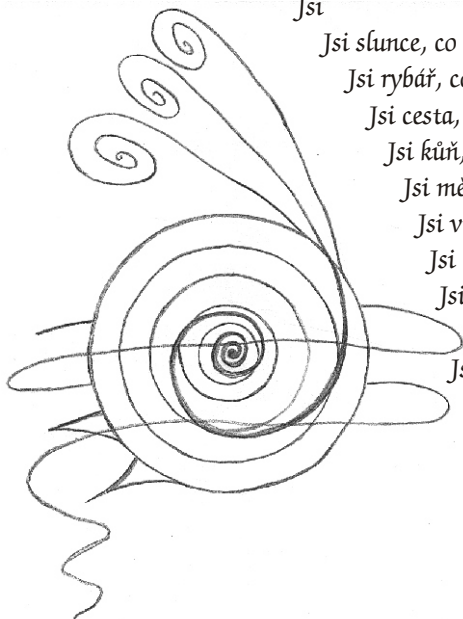
Jsi měsíc, co mou tvář ozáří.

Jsi vítr, co mi vlasy rozhází.

Jsi lízátko, co udělá radost dítěti.

Jsi oáza, co chtěj poutníci viděti.

Jsi můj přítel, mohu se na Tebe spolehnout

Psáno s „v“

Eliška Jílková

Velmi významný vlakový výpravčí Václav Vavroušek vysvětloval vedoucímu výroby Vojtěchu Vaňkovi význam výroby vagonů. Vaněk vyslechl vysokoškolsky vzdělaného výpravčího. Vzneš však výhrady.

Vypukla vřava. Všichni vidíme výsledky vagonky. Vzrůstají výkyvy výroby. Viditelně vážne vývoz většiny výrobků.

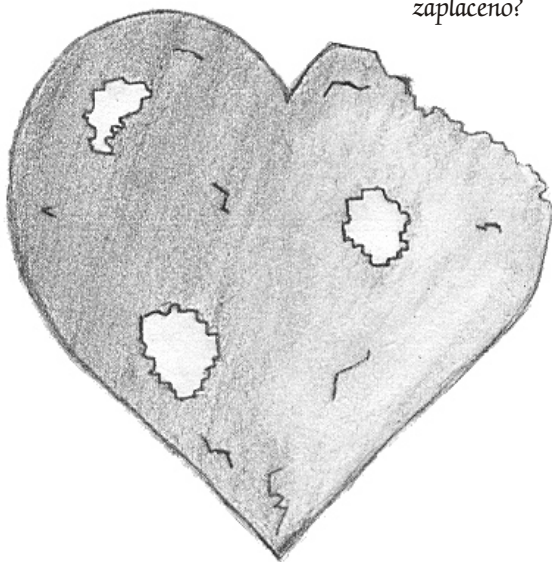
Výlučně vinou vedoucího. Výsledek vřavy: výměna vedoucího. Vaněk vyplnil vynucenou výpověď. Vypadal velice vztekle.

Zdání

Alžběta Plevová

NĚCO JE PRAVDA,
NĚCO NENÍ,
A KDYŽ JI ZJISTÍŠ,
NÁHLE SE ZMĚNÍ-

UTRHNEŠ KVĚTINU,
PŘIVONÍŠ DO PRÁZDNA
A V TUTÉŽ HODINU
JSI OSTATNÍM ZA BLÁZNA.

Bolest

Alžběta Plevová

Tvář se křiví bolestí,
Zuby pevně semknuty k sobě,
Zavřené oči a v obličejí napětí,
Úzká čára čelí té hrozbě.

Napadené srdce se hroutí,
Vzdychá, rozpíná se a bortí.
Tolik žalu, tolik smutku,
Pro jedno srdce je příliš.
Zkoušené city, marně vložené v lásku,
Zjištění, že nemá sílu odolat
Náporu, tlakům, naléhání.

Vydrž, buď silná, lehce vyletí z úst,
Jako zatoulaný ptáček sedne na rameno.
Měj sílu, jako mi všichni.
Odkud chceš pomoci, když nemáš
zapláceno?

TVOJE OČI

Anna Buchalová

Kdysi jsi říkal,
že mě máš rád.
To však je pryč
a já teď' chci znát:
Proč jsi mi slíbil
modré z nebe?
Vždyť já ho nechci,
já chci jen Tebe!
Proč jsi jen šeptal
do mých vlasů:
„V životě neznám větší krásu...“?
K čemu je krása,
k čemu jsou slíby?
Tvé oči mlčí,
jsou němé jak ryby.
Já vím, jsi jen člověk
a ten dělá chyby,
proč však jsi stále
říkal „jen kdyby“?
Nežil jsi tím, co je teď'
a co máme.
Stále jsi viděl jen,
co postrádáme!
Říkal jsi rozchod prý
že nás dva mine,
teď' však to slibuješ
jinde a jiné!

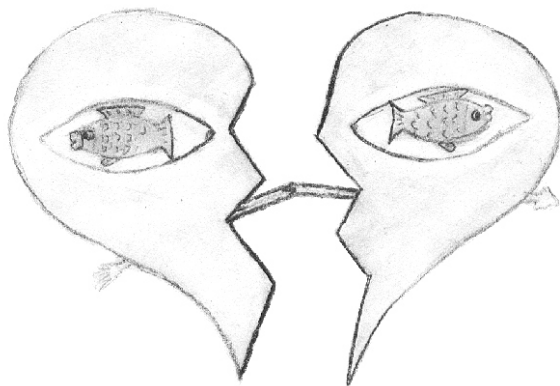
Nebudu vzpomínat
na hezké chvíle,
nebudu vzpomínat
na všechno milé,
v mysli mi utkví
jen Tvoje oči,
jak na mě hledí,
mlčí a mlčí ...
Byls ' pro mě na světě
největší láskou,
zůstal jsi vzpomínkou,
jen klaunem s maskou.

A

Fenomén tyčící se nad hlavami lidí
v zemi kohouta
Japonci jsou malí, štafle by si přáli.

B

Jak půlka motýla tu sedí
Trosky otočíme na bok
procházka Českým rájem samé kopečky
dvě půlky koláče

Ráno (mamince):

Kristýna Vališková

Hlavu mám plnou nestrávených myšlenek
A nejde na ně jen tak zapomenout, vstát jakoby nic.
A nejde usmívat se, smát se z plných plic,
Vyskočit z postele jak ptáček s pořád stejnou písničkou.
A nejde hodit svět za hlavu a probudit se do nicoty,
Musím čekat, na kohokoli a ráno jsi tu ty,
Mami.

Mnemotechnika

Pavla Jirůtková

Ve **městě** je **stavení**,
všechno se tam zelení.

Moře obilí a **kuřat**,
pěstují tu pořád.

Je tu i jeden **firad**,
kde vloni někdo krad.
Toho **pana** krále znám,
se **ženou** tu bydlí sám.

On radovat se může,
má rád pěkné **růže**.
Je to ušlechtilý **muž**,
a jeho **žena** užívá růž.

Bratranec žije na **firadě Kost**,
ona je tam vždy vítaný host.
Ráda zpívá pěknou **píseň**,
pak má z toho velkou žízeň.

Její bratr, znalec **strojů**,
dá jí ušít hodně krojů.

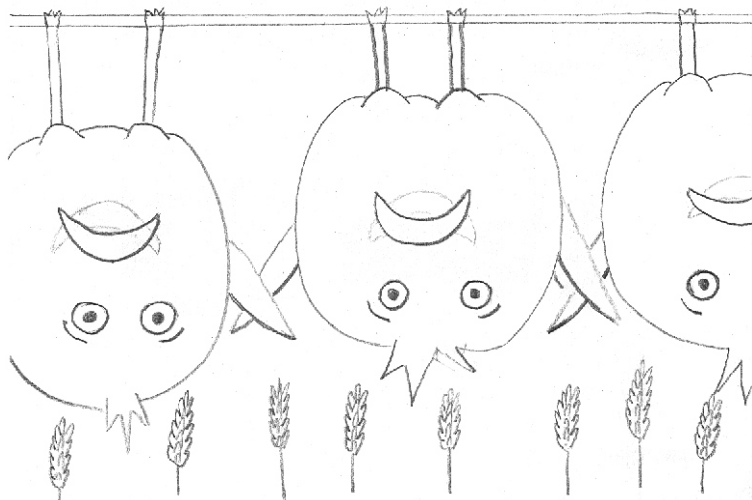
A její švagr **předseda**,
kdepak ten teď zasedá?
S **panem soudcem** ve **městě**,
řeší tam problémy o světě.

To je její rodina celá,
vzácná, malá, ale hlavně skvělá.

Citátek pro radost

Jana Kubalová

Slunce svítí,
jaro klepe,
tráva voní,
láska kvete

Den blbec

Šárka Jílková

Určitě nejsem sama, kdo čas od času zažije den blbec. Zrovna nedávno si na mě takový jeden den blbec vzpomněl a „oblažil“ mě svou přítomností.

Vše začalo už ráno, když mi ctěný pan Den Blbec záhadným způsobem zamáčkl budík a nechal mě zaspát. Po chvíli jsem se ale sama vzbudila, a tak jsem jeho prvotní nástrahu překonala. Sice s vyplazeným jazykem – to jak jsem běžela na autobus – ale přece. To pana Dne Blbce asi trochu odradilo od jeho úmyslů, protože mě dopoledne ve škole ani moc netrápil. Tedy když nepočítám oběd, to by potom byly skoro všechny dny Dny Blbci.

Ale pak přišlo odpoledne! To se vyřádil. . . Nejdřív mi někam schoval klíče od babičky, kde se vždy převlékám, než jdu na trénink, a musela jsem čekat, až babička přijde domů. Když jsem se značným zpožděním dorazila na trénink, čekal tam na mě pěkně naštvaný trenér. Za chvíli jsem se však dozvěděla, že příčinou jeho rozladěnosti nejsem já, ale jeho Den Blbec. Ovšem ten můj se ukázal jako zákeřnější. Svou přítomnost mi připomněl o překážku roztrženými elastikami, prudkým lijákem, za kterého jsem stůj co stůj musela odtrénovat, a vše završil okosticemi, jež mě po delší době zase začaly bolet. To už jsem pana Dne Blbce měla opravdu dost. On to asi vycítil a i přes svoji pověstnou škodolibost mi už večer dal pokoj.

Ale proč tohle všechno vůbec píšu? Když jsem pak ležela v posteli a pomalu usínala, uvědomila jsem si, že zažít čas od času den blbec není vůbec tak špatný. Asi každému z nás dojde, že kdyby nebylo takových dnů blbců, všechny jiné dny by nám připadaly nudné, všední a brahli bychom je jako samozřejmost. Jen díky dnům blbcům se můžeme radovat ze všech ostatních dnů, a tak jim i přes všechnu jejich zákeřnost nezbyvá než poděkovat, ne na ně nadávat.

První rande aneb pokus o fejton

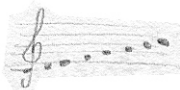
Šárka Jílková

Určitě nejsem sama, kdo s trochou nostalgie vzpomíná na své první rande. Na to těšení se a zároveň obávání se něčeho dosud nepoznaného, na roztrěsená kolena, ledové ruce a v neposlední řadě na přípravy, které tomu všemu předcházely.

Takové první rande je důležitým mezníkem v životě každého jedince. Po jeho absolvování se stáváme dospělejšími (nebo si to alespoň myslíme), a tak se na něj pečlivě připravujeme. Teoretickými a zaručeně osvědčenými radami k a m a r á d e k p o č í n a j e , nakulmovanými vlasy a tvářemi a la Marfuša konče. Teď píšu samozřejmě o nás, tedy o dívkách, ale to už jste si asi všimli. Vyzbrojeni žvýkačkami a hřebenem v kabelce se vydáváme vstříc tomu tak dlouho očekávanému okamžiku. V hlavě nám víří myšlenky typu: "Budu se mu líbit? Vezme mě za ruku? Co když si ze mě udělal legraci a nepřijde?" Apod. Konec těmto úvahám zajistí až vzájemné sřledání. A pak už to jde vlastně samo...

Asi nejsem jediná, kdo přišel na to, že absolvovat první rande je docela hračka. Mnohem horší je zvládnout ty počáteční přípravy, obavy a nervozitu, ale to k tomu prostě patří.

Jedna rada na závěr - nenechejme se otrávit případnými neúspěchy, protože první rande je sice dobrá věc, ale ty, co přijdou po něm, bývají mnohem lepší.

Mělo by se

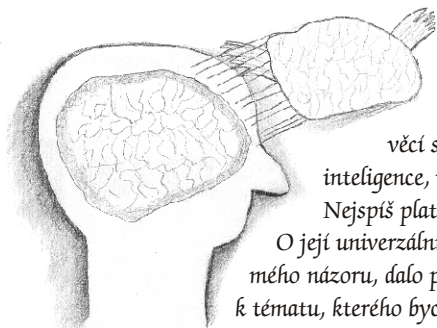
Lenka Kerdová

„Měla bys tam jít a omluvit se... Měla by sis dávat pozor na to, co říkáš... Měla by ses chovat slušně... Neměla bys to dělat, víš přece, že to není správný...?!“ Tak toto je pouhá frstka vět, které slychávám dennodenně. Strašné, že?! A tak se musím, skutečně musím, ptát „proč“?! Copak to není divné a dokonce, řekla bych, až „protizákonné“?.

„Svobodného“ člověka „nového věku“ stále sklíčuji tyto nepsané zákony. Proč tedy nemohu jednat tak, jak já uznám za vhodné a měla bych se podřídít násilnému tlaku společnosti?! Je vskutku pozoruhodné, jak právě ta vševědoucí společnost ví ze všech nejlíp, co je pro každého nejlepší a co je zaručeně správné.

Už nejmíň před dobrými sto lety začaly na našem území snahy o vyzdvižení individuality. Toto samozřejmě mohu fakticky dokladovat manifestem České moderny, poněvadž pokud bych toho bývala schopna nebyla, pak by i tento nezvratitelný fakt byl pro dnešní společnost zcela irelevantní. Znáte to

potřebujete fumatatelný
potvrzení,
osvědčení,
životně důležitých
papíru vám je vaše
talent k ničemu.
psáno to je dáno.“
lidského bytí by se dle
ale....vraťme se

přece, na všechno
důkaz: papír,
vysvědčení, stvrzenku,
atd....Bez těchto

věcí si ani neškrtnete. Bez
inteligence, vědomosti, schopnosti,
Nejspíš platí ta slavná věta: „Co je
O její univerzální aplikaci do všech sfér
mého názoru, dalo pochybovat,
k tématu, kterého bychom se měli držet.

A neměli bychom zabředávat do společnosti daných konvencí, které se staly jakýmsi dogmatem dneška. A o dogmatu by se přece nemělo pochybovat a v nejlepším případě by se o něm raději nemělo ani přemýšlet. Což mě po krátkém zamyšlení dovedlo k myšlence, že jsem vlastně vůbec neměla přemýšlet o tom, „co by se mělo...“! Sakra! Další chyba. Zase jsem porušila ten nepsaný zákon, když jsem se zoufale snažila napsat fejeton na téma „Mělo by se...“ Přijde mi, že občas je největším zločinem přemýšlet.

Hrátky s češtinou

Věra Pánková, Eliška Bartoňková

Velmi významný vlakový výpravčí Václav Vavroušek vysvětloval vedoucímu výroby Vojtěchu Vaňkovi význam výroby vagonů. Vaněk vyslechl vysokoškolsky vzdělaného výpravčího. Vznesl však výhrady. Vypukla vřava. Všichni vidíme výsledky vagonky. Vzrůstají výkyvy výroby. Viditelně vážne vývoz většiny výrobků. Výlučně vinou vedoucího. Výsledek vřavy: výměna vedoucího. Vaněk vyplnil vynucenou výpověď. Vypadal velice vztekle.

Autoři textů

Bartoňová Eliška	3.A
Buchalová Anna	5.O
Hložková Veronika	absolventka 2005
Jílková Eliška	5.O
Jílková Šárka	7.O
Jirůtková Pavla	5.O
Kerdová Lenka	7.O
Kolektiv třídy 5.O	5.O
Kubalová Jana	4.O
Lhotský Josef	absolvent 2005
Mikulecká Libuše	4.C
Pánková Věra	3.A
Petržílka Michal	4.C
Plevová Alžběta	absolventka 2005
Rynekr Tomáš	absolvent 2005
Štíllerová Aneta	4.B
Tomášů Jakub	4.B
Vališková Kristýna	absolventka 2005

Seznam ilustrátorů

Luboš Kašík.....	4.O
Denisa Muřáčová.....	1.C
Petra Tichá.....	1.C
Jakub Zachař	1.C
Zuzana Krajová.....	4.O
Julie Floriánová.....	4.O
Radka Boubínová.....	1.C
Denisa Hrnčířová.....	3.O
Aleš Bišický.....	4.O
Michaela Kořvancová	1.C
Tomáš Kadlec	4.O
Kristýna Bernardová	4.O
Martina Kovaříková.....	4.O
Zuzana Doležalová.....	1.C
Ladislav Drahorád	1.C
Denisa Jaroměřská	4.O

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

4. ročník

Ilustrace: studenti výtvarného oddělení P. Hoška

Vydalo: Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi
(předmětová komise českého jazyka)

Sazba: ing. Antonín Žďárský

Tisk: Tiskárna Čistá